

af Spørgsmaalet om Muligheden af at gøre denne Sondring i Loven, fordi man der ved vilde danne to Kategorier af Straffefanger, den ene en mere „aristokratisk“ Del, som ikke var underkastet saa strenge, disciplinære Straffe som den anden. En saadan Klassedeling er uheldig, naar man i øvrigt indretter disse Tvangsarbejdsanstalter paa, at disse 2 Klasser færdes indbyrdes i Fællesskab. Efter Fattigloven anvendes jo Tvangsarbejde i Cellen kun som Straf og for de enkelte Tilfælde, hvor det af andre Grunde kunde være hensigtsmæssigt. Ellers arbejde de paagældende i Fællesskab og saa for saa vidt i Fællesskab, som man kun paa en lempelig Maade har kunnet indføre Natceller. Men naar de 2 Klasser saaledes færdes navnlig hele Dagen i Fællesskab, lader det sig vistnok vanskelig gøre at faa en Sondring mellem disse Elementer, — en Sondring, hvoraf let kunde følge indbyrdes Rivninger, som jeg jo ikke behøver at skildre, — medmindre man gik til, som det ærede Medlem ogsaa antydede, at danne særlige Afdelinger for Fanger af den ene Art og Fanger af den anden Art, men det vilde blive vanskeligt med de nuværende Bygningsindretninger. Og skulde man optage hele Spørgsmaalet om Tvangsarbejdsanstaltens Indretning efter dette Synspunkt, vilde man vistnok komme til at stille Fordringer til Kommunerne, som disse vilde finde sig endnu mere ilde berørte ved, end de faktisk have følt sig ilde berørte ved, at man overhovedet forlangte, at Tvangsarbejdsanstalterne skulde være indrettede efter de Mønstre, som Fattigloven kræver. Derfor har jeg ment at maatte bortse fra dette i Loven, at gøre Adskillelse. Faktisk vil jo, hvis det forholder sig saaledes, at de grovere Brud paa den disciplinære Orden regelmæssig kun vilde findes hos Voldsfanger, den Adskillelse komme af sig selv; thi paa de gamle Elementer, som man hidtil har kunnet hjælpe sig med ved en vis Eftergivenesshed og ved at behandle dem venligt, finder ikke disse Straffe Anvendelse, de give ingen Anledning dertil, og derfor tror jeg, at den Betænkelighed, det ærede Medlem udtalte, vil svinde bort i det virkelige Liv, Loven vil i Virkeligheden kun finde Anvendelse paa Voldsfangerne eller undtagelsesvis blandt de andre Elementer, saadanne som lige saa godt kunde have været skyldige i Vold som det, de nu tilfældigvis ere blevne dømt for. Det har været Grunden, hvorfor jeg ikke har ment at burde indføre

denne Adskillelse, som jeg i øvrigt godt kan se ligger meget nær at tænke sig.

Holch: Ja, jeg tror, jeg maa give den højtærede Minister Medhold i, at hvis det ærede Medlems Tankegang skulde gennemføres, maatte man gaa til en Sondring mellem disse Lemmer i forskellige Anstalter, men det vilde der nu vistnok, ganske bortset fra de praktiske Vanskeligheder, ikke være tilstrækkelig Anledning til. Men jeg ønsker kun at gøre den enkelte Bemærkning, at disse Individer, som omhandles i Fattiglovens § 41, og som altsaa ved en administrativ Foranstaltning af Sogneraadet med Godkendelse af Politimesteren kunne sættes i Tvangsarbejde, som Regel ere af en saadan Beskaffenhed, at der ikke kan være noget krænkende for dem i at staa under den samme Lovbestemmelse med Hensyn til Straf som de Personer, der her er Tale om, hvis de gjorde sig skyldige i samme Forseelse. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem paa det Omraade havde lige saa megen Erfaring, som han ellers har i de fleste Forhold, vilde han vide, at der skal noget ganske ekstraordinært til, før en Kommune med Politimesterens Samtykke idømmer en Person Tvangsarbejde enten for Drukkenskab, Upaalidelighed eller Modvillighed til Arbejde. Faktisk ere de Tilfælde saa sjældne, at det vil befindes at være Individer af en saadan Natur, at det paa ingen Maade kan være krænkende for dem at staa under de samme Straffebestemmelser som de saakaldte Bøller. Personer, som blive idømte Tvangsarbejde paa Grund af Modvillighed til Arbejde, ere Mennesker, som lade deres Børn og Hustru lide Nød i længere Tid, og som til Trods for, at man anviser dem Arbejde, ikke ville arbejde, de ere virkelig ikke meget værd. Og de andre, som ere i den Grad fordrukne, at man finder Anledning til at sætte dem herind, det er Personer af en saadan Kvalitet, at jeg synes, det er for meget at sige, at de paa nogen Maade skulde føle sig krænkede ved at staa under den Straffebestemmelse, som for øvrigt ikke vil blive anvendt paa dem, medmindre de opføre sig akkurat paa samme Maade som Bøllerne. Derfor tror jeg ikke, at det ærede Medlems Humanitetsfølelse ved denne Løjlighed bør give sig noget praktisk Udslag i Ændringer til dette Lovforslag.

Madsen-Mygdal: Over for det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, vil jeg dog